

altid kommer til at lægge Grunden, god eller daarlig, til Børnenes Opdragelse, fordi hun omgaas dem mest og i Reglen har stor Indflydelse paa dem. Eller en Kvinde, som ikke gifter sig, hvor kan hun ikke gøre sig nyttig i Samfundet og være tilfreds med sin Tilværelse, hvis hun gjorde sig bekendt med al den Uret, der hersker, og gjorde sit for at bekæmpe den. I Stedet for sætter mængden ugift Kvinde sig hen med en Hund til Selskab og bliver saa egenkærlig og sær. utilfreds med sig selv og Verden, fordi hun synes sig selv at være et af Samfundets Stedbørn. Mennesket har ikke godt af at være ene, kan hun altsaa ikke faa sin Virkekreds mellem Mand og Børn, bør hun søge den mellem sine Medmennesker, og der er nok at virke for, derfor bør enhver Kvinde, der er sig den store Opgave, vi kæmpe for, bevidst, gøre alt, hvad der staar i hendes Magt for at faa dem med, der endnu staa tilbage, og det er desværre mange. En Agitation Kvinde og Kvinde imellem er jeg overbevist om vil virke meget frugtbringende; om ogsaa det bliver vanskeligt og langvarigt, bør vi ikke tabe Taalmodigheden, men glæde os til den Sejr, der er os vis, naar enhver Kvinde lærer at indse, at uden Kvindens Medvirken og Selvstændighed vil det Retfærdighedens Samfund, vi tilstræbe som Afløser for det nuværende »Pengenenes Monarki« med alt dets Undertrykkelse og Undertrykkere, kun blive et delvist Frihedens, Lighedens og Broderskabets Samfund.

Om Kys og Haandtryk.

I Anledning af Artiklen om »Kys og Haandtryk« i »Hvad vi vil« tillader jeg mig at fremkomme med et Par smaa Bemærkninger.

Ja, lad os ikke odsle med Kys! De bør kun gives og tages af den eller dem, der virkelig har fundet Plads i vort Hjærte. I al sin Ubegribelighed er et Kys noget saa helligt, at det ikke bør profaneres ved at gøres til en blot Form og en Vanesag.

Men hvorfor være saa karrig med at række sin Haand, ikke to Fingre men hele sin Haand, til et andet Menneske, selv om dette Menneske netop ikke hører til vor Vennekreds. Fører en slig Tilbageholdenhed, en slig Sky for at berøre et Medmenneske ikke let til en Stivhed og Fornemhed, der muligt kan saare den anden og næppe i væsentlig Grad bidrage til vor egen moralske Forbedring. Var jeg lærd, vilde jeg kunne anføre et smukt latinsk Citat, men jeg er ikke engang en halv studeret Röver« og maa nøjes med en maaske ukorrekt Oversættelse: »Jeg er et Menneske, og intet menneskeligt er mig fremmed«. Disse Ord kan ganske vist udtydes paa forskellig Maade, det indrømmer jeg, men jeg er tilbøjelig til at udtyde dem saaledes, at intet Menneske, med hvem Forholdene bringe mig i Berøring, kan og bør være mig aldeles ligegyldigt. Vi, som elske Frihed og Fremskridt, bør ogsaa elske Menneskene og aldrig vise Kulde og Ligegyldighed mod noget Menneske, der krydser vor Vej, og et Tegn paa Kulde og Ligegyldighed synes det mig at ville være, om jeg, før jeg rakte et Medmenneske min Haand, først nøje overvejede, om vedkommende ogsaa var værdig til en saadan Berøring. Saa-danne Overvejelser synes mig temmelig afgjorte Skridt ad Vejen til Aandsaristokrati og Selvophøjelse.

En Aandsdemokrat.

Svar til J. M. om Kys og Haandtryk.

Jeg kan ikke rigtig forstaa, at den Appel til de unge Fremskridtsfolk kan blive optagen i »Hvad vi vil«. Hvad mener vel Forfatteren med de dumme Haandtryk, som det lader til at volde ham eller hende saa stor Plage; efter min Mening er det et meget daarligt Menneske, som ikke er et ærligt Haandtryk værd, enten det saa er fremmed eller kendt, og at der skulde gives noget af en selv bort, for hver Gang man giver et Haandtryk, det har jeg svært ved at fatte, jeg synes netop, at man vinder noget, hver Gang man giver eller modtager et hjærteligt Haandtryk, og har man af en eller anden modtaget et Kattepotehaandtryk, saa byder man ikke i Hast igen det Menneske Haanden.

Med Hensyn til Kys forholder det sig efter min Opfattelse anderledes, et Kys bør man kun byde eller modtage af Mennesker, man nærer varmt Venskab for og derfor ogsaa i paakommende Tilfælde er pligtig at staa bi med Raad og Daad; der giver jeg Forfatteren Ret i, at man giver noget af sig selv bort, men man mister jo ikke noget, da man jo faar noget igen. Det letsindige Kysseri uden nogen som helst Mening er et skammeligt Misbrug af sig selv og andre, som intet Menneske med et ærligt Sind kan være med til. Men hvorledes det kan forene sig med Fremskridtstanken at anbefale de unge at omgaas deres Medmennesker saa koldt og formielt som muligt, med andre Ord holde sig tre Skridt fra Livet, det forstaaer jeg ikke, og skulde jeg være saa heldig en Gang at lære Forfatteren til denne Artikel at kende, skal han eller hun ikke blive generet hverken af mine Kattepote- eller kraftige Haandtryk.

Petrine Sreendsen.

Fra Landsbypigen.

Det glæder mig, at mit beskedne Indlæg har vakt saa megen Opmærksomhed, at det er optaget til Diskussion, ligesom jeg ogsaa forudsætter, at vi frit kan udtale vore Anskuelser for hinanden uden Fornærmelse i »Hvad vi vil«.

At rejse til Amerika er, efter Redaktionens Mening (se Nr. 18), næsten det samme som at styrte sig selv i Undergang. De henviser mig til Farmernes Hustruer: første Husdyr, Husholderske, Barnefødsels, Genstand for Mandens Tyranni o. s. v. Ja, at der findes daarlige Egteskaber der som overalt i Verden er jo desværre en Kendsgerning, men jeg finder, det er et stift Stykke at skære alle amerikanske Egteskaber over en Kam.

Jeg har for kort Tid siden talt med en Mand, som i sin første Ungdom rejste til Amerika og der har arbejdet sig op til, hvad vi danske vil kalde en anset Stilling i Samfundet. Han talte om, hvor let det er for unge Mænd at bane sig en Vej og komme i en selvstændig Stilling derovre, især unge Bønder, for dem er der Brug overalt, og han endte med at sige: »Men Pigerne har endnu lettere ved at komme frem, thi de har forholdsvis lettere ved at lære Sproget end Karlene, og der er overalt stor Trang for Tjenestepiger«; dog vilde han anbefale at lære Sproget og uddanne sig i Madlavning, Vask og Strygning, førend de rejste, hvorved de vilde opnaa strax at faa de bedste Pladser med en Løn indtil tyve Dollars. Jeg har læst Breve fra Piger derovre, og deres Beskrivelser af Tjenestepigerens Stilling er saa godt som ens og lyder omtrent som saa: »Her er dog meget anderledes end hjemme, vi kan skifte hver Maaned, vort Arbejde er Rengøring, Madlavning, Vask og Strygning, og den Tid, der bliver tilovers (og det er tidt ikke saa lidt) er vor egen, Lønnen er fra ti til tyve Dollars maanedlig. Det er ikke som at følges med Karlene paa Markarbejde hele Sommeren for den halve Løn, de faar.« — — — Behøver man saa at gifte sig for at kunne leve? —

Jeg har ogsaa læst, hvad A. Gr. har skrevet i »Kvinden og Samfundet« om de mange nordiske Piger, der ende paa Fødselsstiftelserne og i Fængslerne i New York. Men at rejse uden en Ven derovre, uden at kunne et Ord engelsk og uden en Øre i Lommen, naar de naa New York, det forekommer mig saa vanvittig tankeløst, at det ikke kan afskrække nogen fornuftig Pige fra at rejse.

Desuden har jeg læst flere Stykker i Kv. og Smfd., der lige-